

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobkyně **J.V.** bytem [REDACTED], zastoupené JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2017, č. j. OD 178/17-2/67.1/17055/Li,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 13. 3. 2017, č. j. OD 178/17-2/67.1/17055/Li, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru dopravy a občanskoprávních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 12. 2016, sp. zn.: MUCL/51959/2016. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítnul jako nedůvodné námitky žalobkyně proti provedenému záznamu v registru řidičů a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 28. 6. 2016 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobkyně uvedla, že žalovaný řádně nereflektoval na odvolací důvody, nezabýval se žalobkyní předloženými důkazy, konkrétně rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Přitom z uvedeného rozhodnutí, jakož i z dalších rozhodnutí odvolacích orgánů (které žalobkyně v žalobě konkrétně označila a soudu spolu s rozhodnutím Městského úřadu Písek předložila) vyplývá praxe těchto odvolacích správních orgánů, jež v prakticky shodných věcech posuzovaly, zda i jednotlivé podklady (rozhodnutí vydaná v blokových řízeních) mohou být způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z hlediska právní jistoty považovala za nemyslitelné, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly způsobem odlišným.

Následně žalobkyně uplatnila žalobní námitku, která směřovala do nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nesouhlasila se závěrem žalovaného jako odvolacího orgánu, že nemůže posuzovat jednotlivé podklady, přestože, jak uvedl dříve, správní praxe je odlišná. Žalovanému vytýkala, že jako jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od oddělení policie o spáchání přestupku, která však podle žalobkyně nemohou být dostatečným důkazem, a mají být porovnána s předmětným rozhodnutím. Podle žalobkyně rozhodnutí v blokových řízeních série ■■■ č. bloku ■■■ a série ■■■ č. bloku ■■■ nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, naproti tomu z rozhodnutí v blokovém řízení série ■■■ č. bloku ■■■ plyne dodržení zákonem stanovených požadavků.

K tomuto žalobnímu bodu následně žaloba v obecné rovině rozvedla, za jakých okolností není pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobkyně identifikovala případy, kdy z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, upozornila na nepřipustnost použití zkratk, ze kterých nelze dostatečným způsobem seznat vytýkané jednání, kdy nestačí uvést pouze „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, údaje musí být čitelné, srozumitelné a přehledné. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo vyloučeno, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. V tomto směru se žalobkyně dovolávala rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.

K jednotlivým pokutovým blokům pak žalobkyně uplatnila následující výhrady:

K pokutovému bloku ze dne 28. 6. 2016 žalobkyně namítala, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, neboť je v něm uvedeno pouze „125c/1f3“. Dle žalobkyně chybí rovněž uvedení konkrétního místa spáchání přestupku, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku a vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Popis skutku „rychlost“ dostatečně dle žalobkyně nespecifikuje porušení povinnosti stanovenou zákonem. V kolonce pro vylíčení události je jako právní kvalifikace uvedeno „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

I na pokutovém bloku ze dne 19. 1. 2016 byla dle žalobkyně obsažena chybná právní kvalifikace, a to pouze údaj „125c/1f4“. Žalobkyně opět namítala, že v pokutovém bloku chybí konkrétní místo, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku. Vyvstává také pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Z popisu skutku ve formátu „RJ“ není zřejmé, jakého přestupku se žalobkyně dopustila. V kolonce pro vylíčení události je právní kvalifikace „§

18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Žalobkyně dále namítá, že i v pokutovém bloku ze dne 8. 9. 2015 je rovněž obsažena chybná právní kvalifikace, neboť je zde uveden jen údaj „125c/1f4“. I zde vzniká pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení a o místě spáchání přestupku. Dále žalobkyně uvedla, že popis skutku ve znění „R“ neodpovídá porušení povinnosti žalobkyně, která je stanovena zákonem. V kolonce pro vyličení události je právní kvalifikace „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

I na pokutovém bloku ze dne 12. 10. 2014 byla dle žalobkyně obsažena chybná právní kvalifikace, a to pouze údaj „125c/1f4“. Žalobkyně opět namítala, že v pokutovém bloku chybí konkrétní místo, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku. Vyvstává také pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Z popisu skutku ve formátu „rychlost mimo obec“ není zřejmé, jakého přestupku se žalobkyně dopustila a tato zkratka nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. V kolonce pro vyličení události je právní kvalifikace „§ 18/3 z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Na pokutovém bloku ze dne 29. 1. 2014 byla rovněž dle žalobkyně uvedena chybná právní kvalifikace údajem „125c/1f4“. Žalobkyně v žalobě uvedla, že v pokutovém bloku chybí místo, kde k přestupku došlo, není uvedeno ani kilometráž komunikace a popis skutku uvedený jako „R“ neodpovídá porušení povinnosti žalobkyně stanovené zákonem. V kolonce pro vyličení události je právní kvalifikace „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

K pokutovému bloku ze dne 20. 8. 2013 žalobkyně opět namítala, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, neboť je v něm uvedeno pouze „125c/1f4“. Dle žalobkyně chybí rovněž uvedení konkrétního místa spáchání přestupku, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku a vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Popis skutku „R“ dostatečně dle žalobkyně nespecifikuje porušení povinnosti stanovenou zákonem. V kolonce pro vyličení události je jako právní kvalifikace uvedeno „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení, které k výzvě soudu vyčísлил na částku 10 800 Kč.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný odvolal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Z obsahu předloženého správního spisu soud ověřil následující rozhodné skutečnosti:

Dle výpisu z bodového hodnocení řidiče žalobkyně dosáhla 12 bodů na základě těchto přestupků:

- 1) ze dne 28. 6. 2016 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 3 body;
- 2) ze dne 19. 1. 2016 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 2 body;
- 3) ze dne 8. 9. 2015 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 2 body;
- 4) ze dne 12. 10. 2014 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 2 body;
- 5) ze dne 29. 1. 2014 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 2 body;
- 6) ze dne 20. 8. 2013 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 2 body;

Žalobkyně podala dne 8. 7. 2016 námitky (bez uvedení konkrétních výtek) do oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 4. 7. 2016.

Správní orgán I. stupně měl k dispozici jednotlivá oznámení o uložení pokut v blokových řízeních, která se týkala přestupků specifikovaných shora. K nim byly vyžádány kopie pokutových bloků.

Ze spisu dále plyne, že řízení o námitkách bylo přerušeno dne 30. 9. 2016, neboť žalobkyně podala dne 22. 9. 2016 podnět k přezkumnému řízení ohledně vydaného pokutového bloku ze dne 28. 6. 2016.

Krajské ředitelství policie Středočeského kraje dne 3. 10. 2016 žalobkyni oznámilo, že odbor služby dopravní policie Krajského ředitelství Středočeského kraje je v rámci přezkumného řízení, jako nadřízený orgán, oprávněn přezkoumat pouze meritorní rozhodnutí vydané policejním orgánem DI Mladá Boleslav v blokovém řízení dne 28. 6. 2016 a neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení, neboť předmětný pokutový blok dle správního orgánu jednoznačně zachycoval zjištění policie při silniční kontrole dne 28. 6. 2016.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 16. 12. 2016 byly námitky žalobkyně zamítnuty podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 28. 6. 2016 byl potvrzen. Správní orgán I. stupně se zabýval přestupky ze dne 20. 8. 2013, ze dne 29. 1. 2014, ze dne 12. 10. 2014, ze dne 8. 9. 2015, ze dne 19. 1. 2016 a ze dne 28. 6. 2016 a konstatoval, že pokutové bloky byly řádně vyplněny a žalobkyní podepsány a že zápisy bodů u uvedených přestupků byly provedeny správně.

Blanketní odvolání ze dne 13. 1. 2017 žalobkyně k výzvě správního orgánu I. stupně doplnila. Obecné odvolací námitky směřovaly do přesvědčivosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí. Podle žalobkyně nebyly naplněny požadavky pro řádný zápis právních norem, žalobkyně v tomto směru zmiňovala střídání zkratk vztahujících se k zákonu o silničním

provozu. V popisu skutku v pokutovém bloku musí být jasně uvedeno místo spáchání přestupku, u překročení nejvyšší povolené rychlosti musí být zřetelné, zda sankcionovaná rychlost uvedená v rozhodnutí je již uvedena po odečtu tolerance měřicího zařízení a jaká byla nejvyšší povolená rychlost v úseku. Dále se v odvolání vyjadřovala konkrétně k jednotlivým pokutovým blokům.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav věci, měl k dispozici kopie všech pokutových bloků a oznámení o uložení pokut v blokových řízeních, ze kterých je zcela zřejmé, kterého přestupku se žalobkyně dopustila. Žalovaný konstatoval, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu. Kopie pokutových bloků splňují požadavky podle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011-93. Žalovaný se podrobně vyjádřil k námitkám vztahujícím se k jednotlivým blokům a konstatoval, že předmětné pokutové bloky jsou zcela dostačující. Zdůraznil, že v daném řízení není prokazováno naplnění skutkových podstat přestupků, ale jen to, zda pro záznam bodů existují relevantní podklady, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního dle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí vydaná ve věci námitek žalobkyně proti záznamu 12 bodů v registru řidičů uplatněných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (odst. 2). Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (odst. 3).

V obecné rovině soud nejprve připomíná, že rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem*

prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy správní orgán ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečností uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59). Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-41) ve spojitosti s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, plynou hlediska, ze kterých je třeba zkoumat jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (pokutové bloky), aby mohl být učiněn závěr o zákonném podkladu pro záznam bodů v registru řidičů.

První žalobní bod, který se týká nereflexivního odvolacích důvodů, v podstatě kopíruje žalobní námitky uplatněné již v žalobách projednávaných zdejším soudem pod sp. zn. 59 A 15/2015 a sp. zn. 59 A 34/2015, sp. zn. 59 A 64/2015, sp. zn. 59 A 65/2015, sp. zn. 59 A 68/2015 či sp. zn. 59 A 90/2016. Žaloba v tomto směru neobsahovala žádné žalobní výhrady, které by případ žalobkyně individualizovaly a směřovaly do konkrétních částí napadeného rozhodnutí žalovaného a opomenutí konkrétních odvolacích námitek.

K uplatněnému žalobnímu bodu soud shodně jako v předchozích rozhodnutích v shora označených věcech uvádí, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námitky a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od názoru žalobkyně, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicitně* vypořádá.

Žalobkyně se v úvodní části odvolání, včetně odkazu na dokládanou kopii rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, bránila prvostupňovému rozhodnutí v obecné rovině, aniž by upřesnila, jaký vztah má mít jím předložené rozhodnutí jiného správního orgánu, týkající se jiného účastníka řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, jiných pravomocných rozhodnutí, k projednávanému případu žalobkyně, a jaké konkrétní vady a kterých rozhodnutí, resp. pokutových bloků mají být v této souvislosti žalovaným reflektovány. Je to právě individualizace a jasná specifikace odvolacích námitek ze strany účastníka řízení, která zakládá odvolacímu správnímu orgánu povinnost na konkrétní námitky, výhrady a odkazy konkrétně reagovat. Nejsou-li námitky dostatečným způsobem specifikovány, pak postačí vypořádat se s obecnými námitkami způsobem, u kterého nejsou pochybnosti, že v obecné rovině odvolací správní orgán napadené rozhodnutí přezkoumal. Stačilo, pokud za daných okolností z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se žalovaný s náhledem a rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neztotožňuje.

Soud považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, řádně odůvodněné. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně dostatečným a srozumitelným způsobem. Z rozhodnutí vyplývá, že se náležitostmi

rozhodnutí a pokutových bloků žalovaný podrobně zabýval a odvolací námitky žalobkyně vypořádal.

Odvolává-li se žalobkyně v žalobě znovu na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i na další rozhodnutí tohoto správního orgánu a rozhodnutí Městského úřadu Písek, které jsou součástí správního spisu, soud k těmto rozhodnutím uvádí, že nepovažoval za potřebné se jimi zabývat pro účely posouzení žalobních námitek. Žalobkyně nenavrhovala těmito listinami doplnit dokazování, neuváděla ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe toho kterého správního orgánu. K tomu lze jen poznamenat, že případná jiná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění jiných rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Další částí žaloby žalobkyně brojí (*pozn. soudu* opět shodně jako v žalobách podaných stejným právním zástupcem v již dříve projednávaných věcech) v obecné rovině proti nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. S tezemi, které žalobkyně ve vztahu k rozhodnutím o přestupcích a rozhodnutím vydaných v blokovém řízení soudu předestřela, lze v obecné rovině souhlasit. Je-li podkladem pro záznam bodů pravomocné rozhodnutí správního orgánu o přestupku [ve smyslu ve smyslu § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], správní orgán již nepřezkoumává jeho správnost a zákonnost či dokonce kvalifikaci skutku, jak už bylo řečeno v úvodní části argumentace soudu, ale soustředí se k vzneseným námitkám na to, zda jde o řádný podklad pro záznam, zda byl zaznamenán správný počet bodů. Ve vztahu k pokutovému bloku [v návaznosti na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] lze ve stručnosti shrnout, že je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsání jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je stanoví zejména § 84 a § 85 zákona o přestupcích, přičemž povaze blokového řízení korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 nebo ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39).

Teprve v dalším žalobním bodu žalobkyně uvádí konkrétní výhrady vůči pokutovým blokům. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně tak činí, aniž by zároveň správním orgánům rozhodujícím v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vytýkala, že záznam bodů byl nesprávný, přestupků se nedopustila, s vydáním pokutových bloků nesouhlasila, nepodepsala je, apod.

Právní kvalifikaci jednání v pokutovém bloku ze dne 28. 6. 2016 série GD/2014 č. D 2410165 učiněnou prostřednictvím údaje „§125c/1f 3“ zák. č. 361/2000 Sb. považuje soud za dostačující, nikoliv vadnou. Byť je pokutový blok v dané části hůře čitelný, lze z něj dle přesvědčení soudu právní kvalifikaci přestupkového jednání seznat. Z uvedené zkratky je zřejmé, že jednání žalobkyně bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., tedy žalobkyně při řízení vozidla překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. V pokutovém bloku je konkretizován den, čas a obec, kde byl spáchán přestupek. Dále je zde specifikováno, že šlo o „překročení rychlosti mimo obec 90/137/132“. Z bloku vyplývá, že naměřená rychlost po

odečtu možné odchylky byla 132 km/h. Odkaz na citované ustanovení postačuje k individualizaci protiprávního jednání žalobkyně tak, aby nebylo možné toto jednání zaměnit s jiným skutkem, a jeho právní kvalifikaci. K námitce žalobkyně, že je skutek uveden ve formátu „rychlost“, soud konstatuje, že v příslušném bloku je uvedeno „překročení rychlosti mimo obec“, nikoliv pouze „rychlost“, jak tvrdí žalobkyně. V předmětném bloku je dle soudu specifikováno místo spáchání přestupkového jednání, a to konkrétně uvedením „sil. I/38, 23 km, Doksy“. Žalobkyně opětovně uplatňuje pouze formální nedostatky vydaného pokutového bloku, aniž by se současně bránila tomu, že daný přestupek nespáchala, že nesouhlasila na místě s jeho kvalifikací, netvrdila, že nepodepsala pokutový blok či byla k podpisu donucena. Namítaný odkaz „§ 18/4“ z. č. 361/2000 Sb.“ není dle soudu správný, neboť v pokutovém bloku je správně uveden odkaz na ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Soud zkratku „§18/3 z. č. 361/2000 Sb.“ považuje za naprosto dostatečnou, neboť z ní jednoznačně vyplývá, že se touto zkratkou rozumí ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., který upravuje povinnost řidiče jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.

I pokutový blok ze dne 19. 1. 2016 série JL/2015 č. L0039248 považuje soud za dostatečně určitý. Z uvedené zkratky právní kvalifikace „125c/1f4“ je nade vše zřejmé, že jednání žalobkyně bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. Opět lze uvést, že tato kvalifikace je dostatečná. Je zcela zřejmé, že žalobkyně překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1. V pokutovém bloku je dále konkretizován skutek „překročení dovolené rychlosti 90/120/116 km/h“. Z bloku vyplývá, že naměřená rychlost po odečtu možné odchylky byla 116 km/h. Odkaz na citované ustanovení postačuje k individualizaci protiprávního jednání žalobkyně tak, aby nebylo možné toto jednání zaměnit s jiným skutkem, a jeho právní kvalifikaci. K námitce žalobkyně, že je skutek uveden ve formátu „RJ“ soud konstatuje, že v pokutovém bloku je uvedeno „překročení dovolené rychlosti“, nikoliv pouze zkratka „RJ“. Jednání žalobkyně je tedy zcela jasně zachyceno. V předmětném bloku je dle soudu specifikováno místo spáchání přestupkového jednání, a to konkrétně uvedením „sil. I/03 Tábor-České Budějovice“. Místo spáchání přestupku je zde jednoznačně určeno. Žalobkyně opětovně uplatňuje pouze formální nedostatky vydaného pokutového bloku, aniž by se současně bránila tomu, že daný přestupek nespáchala, že nesouhlasila na místě s jeho kvalifikací, netvrdila, že nepodepsala pokutový blok či byla k podpisu donucena. Namítaný odkaz žalobkyně „§ 18/4“ z. č. 361/2000 Sb.“, není dle soudu správný, neboť v pokutovém bloku je uveden odkaz na „§18/3 z. č. 361/2000“. Z této zkratky jednoznačně vyplývá, že se jedná o ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. Podle tohoto ustanovení řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h. Na pokutovém bloku nechybí otisk úředního razítka.

Rovněž výtky nesprávné právní kvalifikace ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 8. 9. 2015 série GE/2014 č. E2686612 soud neuznal. Právní kvalifikace, která je dána údajem „§ 125c/1f4“ zák. č. 361/2000 Sb., je dle soudu naprosto konkrétní a dostačující. Z uvedené zkratky je zřejmé, že jednání žalobkyně bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., tedy žalobkyně při řízení vozidla překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1. V pokutovém bloku je zaznamenáno „překročení rychlosti v obci 50/66/63“. Z bloku vyplývá, že naměřená rychlost byla tedy 63 km/h. Odkaz na citované ustanovení postačuje k individualizaci

protiprávního jednání žalobkyně tak, aby nebylo možné toto jednání zaměnit s jiným skutkem, a jeho právní kvalifikaci. K námitce žalobkyně, že je skutek uveden ve formátu „R“ soud konstatuje, že toto tvrzení není pravdivé, neboť v bloku je uvedeno „překročení rychlosti v obci“. V předmětném bloku je dle soudu specifikováno místo spáchání přestupkového jednání, a to konkrétně uvedením „sil. II/268 Bohatice“. Žalobkyně opětovně uplatňuje pouze formální nedostatky vydaného pokutového bloku, aniž by se současně bránila tomu, že daný přestupek nespáchala, že nesouhlasila na místě s jeho kvalifikací, netvrdila, že nepodepsala pokutový blok či byla k podpisu donucena. Namítaný odkaz „§ 18/4“ z. č. 361/2000 Sb., soud považuje za naprosto dostatečný, neboť z něho jednoznačně vyplývá, že se touto zkratkou rozumí ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., který upravuje povinnost řidiče jet v obci rychlostí 50 km/h a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Na pokutovém bloku nechybí otisk úředního razítka.

Pokutový blok ze dne 12. 10. 2014 série FD/2013, č. D 0931222 soud považuje za určitý. Skutek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. zkratkou „§125c/1F4. Žalobkyně při řízení vozidla překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1. V pokutovém bloku je konkretizován den, čas a obec (55 km – Hradec Králové), kde byl spáchán přestupek. K žalobní námitce, že je skutek uveden ve formátu „rychlost mimo obec“ nelze dle soudu přisvědčit, neboť v pokutovém bloku je specifikováno jednání žalobkyně jako „rychlost na dálnici“. Z pokutového bloku vyplývá, že naměřená rychlost po odečtu odchylky byla 158 km/h (130/163/158). Odkaz na citované ustanovení postačuje k individualizaci protiprávního jednání žalobkyně tak, aby nebylo možné toto jednání zaměnit s jiným skutkem. Soud zkratku „§18/3 z. č. 361/2000 Sb.“ považuje za naprosto dostatečnou, neboť z ní jednoznačně vyplývá, že se touto zkratkou rozumí ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., který upravuje povinnost řidiče jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.

Pokutový blok ze dne 29. 1. 2014 série FD/2013, č. D 1246925 je dle soudu určitý. V pokutovém bloku je skutek vymezen zkratkou „rychlost v obci“, nikoliv jak tvrdí žalobkyně v žalobě zkratkou „R“. Skutek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. zkratkou „§125c/1F4. Odkaz na citované ustanovení postačuje k individualizaci protiprávního jednání žalobkyně tak, aby nebylo možné toto jednání zaměnit s jiným skutkem, a jeho právní kvalifikaci. Žalobkyně při řízení vozidla překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1. V pokutovém bloku je konkretizován den, čas a obec (Krchleby), kde byl spáchán přestupek. Z pokutového bloku vyplývá, že naměřená rychlost po odečtu odchylky byla 60 km/h (50/63/60). Žalobkyně opětovně uplatňuje pouze formální nedostatky vydaného pokutového bloku, aniž by se současně bránila tomu, že daný přestupek nespáchala, že nesouhlasila na místě s jeho kvalifikací, netvrdila, že nepodepsala pokutový blok či byla k podpisu donucena. Namítaný odkaz „§ 18/4“ z. č. 361/2000 Sb., soud považuje za naprosto dostatečný, neboť z něho jednoznačně vyplývá, že se touto zkratkou rozumí ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., který upravuje povinnost řidiče jet v obci rychlostí 50 km/h a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Na pokutovém bloku nechybí otisk úředního razítka.

Námítky k pokutovému bloku ze dne 20. 8. 2013 série FD/2013, č. D 0755548 jsou dle soudu nedůvodné. Pokutový blok je dostatečně určitý. Právní kvalifikace, která je dána údajem „§ 125c/1f4“ zák. č. 361/2000 Sb., je konkrétní a dostačující. Z uvedené zkratky je

zřejmé, že jednání žalobkyně bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., tedy žalobkyně při řízení vozidla překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1. Je zde konkretizován čas a místo spáchání přestupkového jednání, a to konkrétně uvedením „I/9 u CL“. Pokutový blok byl vydán v České Lípě. Z pokutového bloku dále vyplývá, že naměřená rychlost po odečtu odchylky byla 67 km/h (50/70/67). I přesto, že zde není výslovně slovy uvedeno, jakého přestupku se žalobkyně dopustila, je zcela zřejmé z uvedených rychlostí, že šlo o jejich překročení. Namítaný odkaz „§ 18/4“ z. č. 361/2000 Sb.“, soud považuje za naprosto dostatečný, neboť z něho jednoznačně vyplývá, že se touto zkratkou rozumí ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., který upravuje povinnost řidiče jet v obci rychlostí 50 km/h a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.

Soud tedy uzavírá tím, že pokutové bloky, jejichž nedostatky žalobkyně namítala, byly způsobilými podklady pro zápis příslušného počtu bodů do registru řidičů. Protože, jak soud odůvodnil ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům, ve vydaných pokutových blocích bylo vždy řádně uvedeno, za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, nemohla vzniknout pochybnost o věcné příslušnosti orgánů policie, resp. obecní policie přestupky žalobkyně v blokovém řízení projednat ve smyslu § 86 písm. a), d) bod 1 zákona o přestupcích. Nelze dospět k závěru, že by správní orgány postupovaly při vyřízení námitek nezákonně.

V. Závěr soudu a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 11. dubna 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu